

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Maj 2019

DRAGA BRALKA, DRAGI BRALEC!

Nuša Krapša, 8. b

*Noben dan ni enak drugemu
in vsako jutro ima svoj posebni čudež,
svoj čarobni trenutek,
v katerem ponikajo stara stvarstva
in se rojevajo nove zvezde.*

Paulo Coelho

Drage učenke in učenci, spoštovani starši, cenjene sodelavke in sodelavci.

Današnji dan bo jutri že zgodovina. Veliko takšnih dni se je že nabralo v zgodovini našega mesta, ki letos praznuje častljivo obletnico 1950 let od prve pisne omembe. Veliko števil ljudi je v teh, skoraj dveh tisočletjih oblikovalo zgodbo Ptuja, v dobrem in v slabem. In če ne bi bilo zapisane besede, o tem ne bi vedeli veliko.

Zapisana beseda pa obstane, se zasidra v zidu časa in prihodnjim rodovom pripoveduje zanimive zgodbe, iz katerih se učimo zavedanja o lastnih koreninah, o napakah, nesmiselnih dejanjih in o tistih, ki so stremeli k iskanju novega, boljšega, o tistih, ki so premikali meje možnega in verjetnega.

Pred nami je nova številka šolskega literarnega glasila Čar besede moje. Tudi to bo jutri že odšlo v zgodovino in nekoč bo bralcu, ki ga bo naključno ali z namenom vzel v roke, pričalo o ustvarjalnosti, domišljiji in sposobnostih literarnega in likovnega izražanja vas, učenke in učenci, ki pišete današnji čas. In prepričana sem, da bo tudi takratni bralec ugotovil, da so bili v našem času učenke in učenci ustvarjalni, polni domišljije in sposobni velikih dejanj.

Iskrene čestitke vsem ustvarjalcem letošnje številke in iskrena zahvala vsem mentoricam in mentorjem, seveda pa posebna zahvala glavnemu uredniku, dr. Davidu Bedraču, in likovni urednici, knjižničarki Editi Čelofigi, ter oblikovalcu Mateju Sužniku.

Vsem želim prijetno branje.

Tatjana Vaupotič Zemljčič, ravnateljica

TA SVET

Iz zraka gledam in se sprašujem,
kdo so vse te živali in ljudje.
Zakaj sveti sonce in od kod je ta planet,
to so vprašanja, ki se jih sprašuje ves svet.

Zakaj pes laja in mačka mijavka,
zakaj dež pada in mavrica nastaja.
Kdo sem jaz, kdo si ti,
zakaj sploh ta svet živi.

Ampak vem, da vsi srečni smo,
da lahko veselo rajamo.
Vprašanje pa je čas,
kako dolgo bo ta svet naš.

Ino Ogrizek, 9. a

DNEVNIK VERE MARI

21. 10. 2018

Spet sem se zbudila v razočaranju, zaradi pomanjkanja snega ... ne, sploh ni bilo snega! Ko sem lahko nekoliko gledala, sem se zavedla, da je ura pol desetih. Zavila sem se nazaj v toplo, težko odejo in poskusila še malo počivati. Komaj sem se namestila, že sem slišala, kako mama ropota s posodo v kuhinji, in očeta, ki sesa. Zavila sem z očmi, ovila odejo okoli sebe, tako da so ven gledale samo noge in roke, in sedla za računalnik, da bi preživela še to soboto – jaz lenarim cel dan v pižami, ko so drugi aktivni.

5. 11. 2018

Nedelja! Dan pred šolo oz. ponedeljkom oz. dan pred začetkom novega tedna! Že spet. Danes sem se morala zgodaj zbuditi, ker smo šli k babici in dedku na kosilo.

Tam smo se zadržali do noči, kot po navadi. Saj ne da je tam dolgčas, samo če sem par ur za mizo in par na kavču za televizijo, se mi ne dogaja kaj prida. Saj nisem edina, ki tako meni, tudi njun pes je enakega mnenja.

Po večerji oz. kosilu sem še malo ponočevala z učenjem in s pisanjem dnevnika, saj nisem imela veliko časa.

24. 12. 2018

Končno! Zimske počitnice! Po vseh teh dolgih ponedeljkih, torläh, sredah, četrtek, petkih in dveh kratkih dneh vmes so končno prišle. Danes še in potem bom imela veliko prostega časa ... verjetno za lenarjenje, ampak se bom trudila tudi pisati ta dnevnik. In mogoče se bom še proti koncu počitnic še malo učila – mogoče ...

Ema Vidovič, 6. b

UGANKA I

Tekati, skakati te nauči,
kako se preval prav naredi.

(učitelj športne vzgoje)

UGANKA II

Ko nesreča se zgodi,
hitro prihiti,
pripravljen na vse,
tudi na hujše poškodbe je.

(reševalec)

Sara Stojanović, 6. b

UGANKA

Dela stripe,
si jih izmišljuje,
če nima idej,
se z drugimi posvetuje.

(stripar)

Lana Frida Ajdič, 7. a

Jaka Medik, 4. c

UGANKA I

Ko idejo dobi,
svinčnik brž pridrvi,
samo da se rima,
pa bo prima.

(pesnik)

UGANKA III

Lopato in grablje
ima zmeraj pri roki,
zemlja in seme,
pa se že dela loti!

(vrtnar)

UGANKA II

Žaga in sekira –
pa že gozd podira.

(gozdar)

UGANKA IV

Trobenta in čelo,
trobito, godalo –
note obvlada,
znanje podaja.

(učitelj glasbe)

Zala Kramberger, 6. b

POTOVANJE NA MARS

13. 10. 2018

Z astronautom Mihcem sva se odpravila na potovanje na Mars. Med vožnjo sem sedel trdno pritrjen na svoj sedež, kar mi ni bilo všeč, ker se nisem mogel premikati. Vozila sva se štiri ure. Ko sva prišla na Mars, je Mihec povedal slabo novico, raketa je prenehala delati. Potem je Mihec odšel iskat bencin, jaz pa sem poskušal uživati. Mihec je prišel nazaj praznih rok in skupaj sva poskušala vžgati raketo. In po eni uri nama je uspelo.

Končno, sem si rekel, zdaj pa nazaj na Zemljo.

Vid Kuzma, 6. b

HASAN IN VANESA DRUGA

Nekoč, predavnimi časi, za devetimi gorami in devetimi vodami je v gradu živela prelepa mlada princesa. Imela je dve že poročeni sestri. Vsi mladeniči v vasi so bili močno zaljubljeni vanjo.

Oče jo je prisilil, da se mora poročiti s princem iz drugega gradu. Veljalo je, da se princesa mora poročiti do devetnajstega leta. Princesa Vanesa druga se ni hotela poročiti s princem, ampak ji je bil všeč mladenič iz vasi.

Ime mu je bilo Hasan. Star je bil prav tako devetnajst let, a živel je v revni družini. Imel je še devet bratov. Tudi on je bil zaljubljen v princeso.

Nekega sončnega pomladnega dne je Vanesa druga šla na sprehod okrog vasi do Mavričnih slapov. Na poti je srečala nenavadno lisico. Zнала je govoriti. Spoprijateljili sta se in nadaljevali pot skupaj. Princesa ji je dala ime Lisa.

Med pogovarjanjem sta hitro prispeli do Mavričnih slapov. Izgledali so imenitno. Ob slapovih je bil gozd, v katerem je bil prav ta čas Hasan in nabiral gobe za kosilo.

Vanesa druga se je spotaknila ob spolzki kamen in padla v vodo. Hotela je splavati na rečni breg, a je bil tok vode močnejši in jo je odnesel naprej. Lisa ji je hotela pomagati, a žal ni znala plavati. Princesa je vzdikala: »Na pomoč, na pomoč!« Hasan jo je zaslišal in ji odšel pomagat, skočil je v vodo za njo. Rešil ji je življenje. Vanesa se mu je večkrat zahvalila. Vsi trije so odšli v vas in v grad.

Princesa Vanesa druga je predstavila Hasana in Liso očetu in materi. Oče kralj in mama kraljica nista mogla verjeti, kaj se je zgodilo njuni hčeri in kdo ji je rešil življenje. Oče še vedno pod nobenim pogojem ni hotel, da se njegova hči poroči z mladeničem iz vasi. Mama je vseeno prepričala kralja, da se Hasan in Vanesa druga poročita.

Čez dvanajst dni je bila v gradu poroka. Vsi povabljeni so se zelo zabavali. Hans in Vanesa druga ter lisička Lisa so nato živeli srečno do konca svojih dni.

Klara Meznarič in Nia
Petek, 6. b

Jaša Smolinger, 3. b

DOŽIVETJE Z MATILDO

Nekega dne, ko sem se odpravljala v glasbeno šolo, sem na poti srečala Matildo. Odločila sem se, da ne bom šla v glasbeno šolo. Zavila sem na stransko stezo in Matilda se mi je pridružila. Vedela sem, da se bova zabavali. Povedala mi je, da ravno išče človeka, ki ji je ukradel telefon. Bala sem se, kajti zasledovali sva nekega čudaka, ki ji je ukradel telefon. Matilda je imela iPhona, zato mu je bilo lahko slediti. Zasledovali sva ga do pokopališča, kjer se je naenkrat ustavil. Odšel je do konca pokopališča in se pri zadnjem grobu ustavil. Tiho sva se mu približali. Matilda je stopila na vejo. OJOJ! Takrat se je moški obrnil. Zagledal naju je in začel je teči proti nama. V roki je držal Matildin telefon. Takrat naju je zgrabila panika in sva ostali na mestu kot pribiti. Ko pa je bil pol metra pred nama, pa sem Matildi rekla, naj pove mojim staršem, da ju imam rada. Začutila sem samo rahel vetrič, ko je pojava zletela naravnost skozi mene. Po nekaj sekundah sem se zavedala situacije. Ravnokar je skozi mene zletel duh. Vedeli sva, da ne bova dobili nazaj telefona. Ko pa sva se odpravljali domov, se je Matilda spotaknila in iz žepa ji je padel telefon. Čudež ...

Špela Hajnal, 7. b

ŽIVLJENJE

Življenje je kot velik debel balon,
poln presenečenj,
veselih in žalostnih trenutkov,
ki nikoli ne počí.
Vsak po svoje ga drži
in nikoli ga ne izpusti.

Vita Smiljan in Maruša Šeruga, 6. a

Bastian Kuserbanj, 3. b

KO LJUBEZEN UNIČI PRIJATELJSTVO

Živeli sta dve najboljši prijateljici Tanja in Mateja. Obe sta bili zaljubljeni v istega fanta, samo da tega nista vedeli. Fantu je bilo ime Dejan.

Nekega dne se je Tanja odločila, da bo izpovedala svoja čustva Dejanu. Tanja je Dejanu napisala sporočilo, da se dobita v parku. Ko sta se Tanja in Dejan dobila v parku, je mimo prikorakala Mateja in ju videla. Mateja je bila zelo žalostna in jezna na Tanjo, da ji ni povedala, v koga je zaljubljena. Mateja je bila tako jezna na Tanjo, da se ji ni odzivala na klice in njena sporočila je ignorirala. Nato se je tudi Mateja odločila, da bo naredila enako kot Tanja. Mateja je napisala sporočilo Dejanu in Dejan je soglašal s tem, da se dobita v parku. Takrat je mimo prišla Tanja. Tudi Tanja je postala jezna na Matejo. Nato sta se soglasno odločili, da se morata pogovoriti. Njun pogovor ni ničesar poboljšal, temveč le poslabšal. Na začetku sta bili najboljši prijateljici, zdaj pa sta postali največji sovražnici.

Dejan je bil središče vsega in moral se je odločiti za eno od njiju. Tanja in Mateja sta bili ljubosumni druga na drugo. Dejan se ni odločil za nobeno od njiju, ampak za drugo dekle. Tanja in Mateja se nikoli več nista pobotali.

Ljubezen je včasih kruta in lahko uniči tudi najboljša prijateljstva.

Maša Strelec, 7. b

Tinej Rosič Jaklin, 5. a

KRINKA RESNICE

Zazrem se v svoje rjave oči,
ki prestrašeno gledajo v svet
in iščejo nasvet.
Sama ne vem, kaj bi storila,
da ta kruti svet bi spremenila.
Nihče ni več sprejet,
vsi si rišemo svoj lažni portret
s tem, ko ves svet v maske je ujet.
Vsi se želimo prilagoditi,
vsem idealom ugoditi.
Pa tudi če se spremenimo
in svojo osebnost izgubimo.

Nika Gregorec, 8. c

BODI TI!

Ko se gledaš v ogledalo,
poglej globoko v svoje oči.
Pomisli, kaj življenje ti je dalo,
ko bil si sam in brez moči.

Pozabi na življenja delo,
pozabi vse skrbi.

Bodi to, kar si,
bodi ti,
saj morda že jutri
lahko tvoje kosti
pepel nadomesti.

Nuša Krapša, 8. b

OBJEM

Objem res poseben je trenutek,
sreče in ljubezni zaklad,
res prijeten je občutek,
da nekdo ima zares te rad.

Lahko zadnjo solzo ti izbriše,
vrne upanje, ko si na tleh,
novo priložnost ti nariše,
dá pogum za nov uspeh.

Ana Vidovič, 8. a

KAKO JE NASTALO OBREKOVANJE

Zanima me, kako je nastalo obrekovanje. Zato se bom vrnila nazaj v čas, da vidim, kaj se je pravzaprav zgodilo.

Bilo je leto, ko še je živel slavní Albert Einstein. Saj veste, ko še je živel ta nori znanstvenik, kako je bilo na Zemlji zanimivo. Vse te enačbe, izračuni in iznajdbe. Vsi so hoteli biti njegovi prijatelji. Razen ene izjeme: človeka po imenu Obrej Kovan. Sicer je bil prijazen človek, le pametnih in znanih ljudi ni maral. Zato so se ga ljudje pogosto izogibali. Že od prvega Albertovega izuma ga je imel na piki.

Začel je širiti nesramne, neresnične govorice za Albertovim hrbtom. Zaradi teh laži je Albert imel velike posledice v svojem izobraženem, norem svetu, le da te govorice niso prišle v javnost.

Kmalu je ugotovil, kdo je širil neresnico o njem in z Obrejem se ni nič dobrega zgodilo. Albert je spet imel lepo in mirno življenje, le da je to početje, ki ga je prizadelo, hotel poimenovati.

Dolgo je razmišljal o primernem poimenovanju, nato pa se je spomnil, da bo to poimenoval kar po Obreju Kovanju, saj je nazadnje le zaradi njega prišlo do vsega tega. Združil je njegovo ime in priimek, iz katerih je nastala beseda obrekovanje. Iznajdba te besede ga je spet pripeljala na njegov začetek. Ljudje so ugotovili, da ni pametno verjeti nekomu neznanemu, ki se kar naenkrat

pojavi in začne govoriti čudne zgodbe o največjem geniju na svetu. Albertov izum je bil tudi to, da je vsakega človeka na Zemlji prepričal, kako škodljivo je obrekovanje.

Danes se tega ljudje seveda ne zavedajo. To ni bila ravno zgodba, ki naj bi se prenašala iz roda v rod. Tu se zgodba tudi konča.

Pa sem le dobila odgovor na svoje vprašanje.

Ela Cvetko, 7. b

IZGUBLJEN

Ko sem še bil majhen, smo se zgodaj zjutraj odpravili k babici. Pri njej sem si zaželel kostanje, pa ni imela nabranih. Predlagala mi je, da greva ponje. Jaz sem bil seveda za.

Čez nekaj časa sva se odpravila v gozd po kostanje. Rekla mi je, da naj bom pozoren tudi na gobe, saj jih je imela zelo rada. Najprej sva pogledala pred gozdom, če je kaj kostanjev, bilo jih je zelo malo. Odšla sva globlje v gozd. Babica mi je pokazala mesto, kjer jih je bilo nekoč ogromno. Pa sem zagledal prvo gobo.

Bil sem siuren, da je prava. Babica mi je povedala, da ta goba ni užitna. Odšla sva po potki naprej in moral sem na malo potrebo. Rekla mi je, da naj pojdem in da bo me počakala tukaj. Zdaj se je začela dogodivščina. Nisem poznal poti nazaj. Vseeno sem se odpravil nazaj domov. Zagledal sem metuljčka in mu sledil, pozabil sem, da me tišči. Odtaval sem še globlje v gozd. Ko sem se začel zavedati, da sem se izgubil, me je postalo zelo strah. Sedel sem na tla in začel razmišljati, kaj

vse se mi lahko zgodi. Odpravil sem se. Prišel sem ven iz gozda.

Niti malo se mi ni sanjalo, kje bi lahko bil. Blizu je bila velika njiva in na njej je rasla koruza. Zagledal sem cesto in se odpravil do nje. Prišel sem do velikega križišča, kjer nisem vedel, v katero smer se naj odpravim. Šel sem na desno. Ta cesta se mi je zdela vedno bolj znana, saj sem tam že večkrat šel na sprehod. »Še malo pa bom doma,« sem si mislil. Naenkrat je ustavila neznana gospa. Začela me je spraševati moje osebne podatke, vendar ji nisem hotel odgovoriti in sem hitro odšel naprej. Končno sem zagledal babičino hišo in sem pohitel na stranišče. Ko sem prišel ven, sem vprašal atija, če me spremlja nazaj do babice. Kočno sva prispela do nje. Bila je v strahu. Mislila je, da sem si kaj naredil. Ko naju je zagledala, si je oddahnila. Ati je odšel nazaj, midva z babico pa sva nabrala še nekaj kostanjev. Ko sva jih imela dovolj, sva se tudi midva odpravila domov.

Vse se je srečno končalo in tudi kostanje sva nabrala.

Matevž Kostanjevec, 6. a

POTEGAVŠČINA

Kot majhen otrok nisem hodila v vrtec od začetka, ampak sem se mu priključila pri petih letih. Moja starša sta zjutraj odhajala od doma v službo, zato je name pazila babica.

Tistega dne me je zbudil očka. Rekel je, naj si vzamem igrače za igranje, saj grem k babici. Vzela sem največjo vrečo in vanjo stlačila čim več igrač. Ko sem se oblekla, sva z očkom odšla k babici. Živi v drugem nadstropju in morala sva prehoditi kar nekaj stopnic. Ko sva prišla, naju je že čakala na vratih. Objela sem jo, očka pa je šel v službo. Babica je bila moja najljubša oseba na svetu. Vedno se je rada igrala z mano. Skupaj sva se igrali, gledali televizijo, pekli in kuhali in včasih, če je bilo lepo vreme, sva odšli tudi v park. Tisti dan po kosilu je bil čas za risanko. Bil je lep dan, brez enega oblaka, zato se je babi odločila, da greva v park. Oblekli sva se in obuli in odšli ven. Babica je pozabila robčke, zato se je vrnila v stanovanje, jaz pa sem počakala zunaj. Dobila sem "sijajno" zamisel in se malo poigrala z babičinimi živci. Pod babičinim oknom pri kleti je rasel grm, na njem pa so rasle borovnicam podobne jagode, ki so za ljudi strupene. Odrgala sem eno jagodo, jo razpolovila, eno polovico vrgla na tla, drugo pa v travo. Na prstih mi je ostalo še nekaj modre barve od jagode. Končno je prišla babica, zato sem začela s svojo predstavo. Takoj sem ji rekla, da sem pojedla jagodo in ji pokazala polovico jagode, ki sem jo prej vrgla na tla. Babi je kar prebledela. Takoj sva se odpravili k zdravniku. Ko sva prišli, je babica poklicala mamo v službo in takoj je prišla k zdravniku v bolnico. Zdravnica me je pregledala in ugotovila, da mi nič ne manjka, saj je bila samo šala. Mama in babica sta si takoj oddahnila. Mama se je vrnila nazaj v službo, midve z babico pa sva odšli v park.

Ta dogodek me je naučil, da lahko ima tudi majhna potegavščina hude posledice. Moja babica pa se še zdaj spominja te dogodivščine in se zraven zelo rada nasmeji.

Brina Štefančič, 6. a

ČJEVI V KLETI

Prejšnje leto smo s prijatelji imeli klub, ki se je imenoval raziskovalci kleti. Po blokih smo iskali železna vrata, ki naj bi bila od bunkerja.

Bilo nas je pet. Vsak dan smo šli v novo klet. Toda enkrat smo imeli manj sreče. Takrat smo kot po navadi raziskovali klet, nakar je prišel nek človek. Hitro smo se skрили in počakali, dokler ni odšel. Ko je odšel, smo hoteli čim prej oditi. Ko smo našli izhod, smo spoznali, da so vrata zaklenjena. Bilo nas je strah, kajti kako

bomo prišli ven, če so vrata zaklenjena? Mislili smo, da bodo naši starši zaskrbljeni, ker nas ni. Nato sem se spomnil, da ima klet dva izhoda. Enega pri stopnišču, drugega pa pri ograji. Tisti človek je prišel po zunanji strani, torej je tam tudi zaklenil. Stekli smo proti stopnišču.

Ko smo končno prišli na prostost, je bila že tema. To doživetje verjetno ne bom nikoli pozabil.

Luka Seničič, 6. a

facebook

Volkodlak

Update info View activity

👤

Straši v gozdu

👤

Študiral je na fakulteti za strojništvo v Mariboru

👤

Živi v gozdu šuma

👤

Zna šumsko, estonsko, grško, novozelandsko

Prijatelji (3)

Slike (2)

Zdaj

Oktober

September

Avgust

2011

2010

2009

2008

2007

2006

2005

2002

2001

1996

1995

Volkodlak
3 dni nazaj

Sem pred parimi dnevi srečal nekega Bukovčana, pa sem mu sledil. Čisto trd je bil, ker se me je verjetno bal... Pa sem hodil zraven njega do gostilne. Jaz sem ga zunaj čakal, dokler ni prišel ven. Potem sem mu sledil še do njegovega doma. On je šel noter, jaz sem pa zunaj čakal, če mi bo kaj dal. In evo ga, gledal sem skozi okno in me je opazil. Njegova žena mi je dala kos kruha. Naj bi se v tistem trenutku spremenil nazaj v človeka. Nah, pa to sploh ni res, še vedno sem enak. 🙄🙄🙄

Boginja
2 dni nazaj

Oh, kako lepo od tiste ženske. Ampak veš volkodlak, nam si tak všeč, kot si. 😊

Martin Krpan
2 dni nazaj

Ja, res, tako kot pravi Boginja.
In mimogrede Pegam, tvoja profilna slika je zakon. 🐾

Volkodlak

1 teden nazaj

Usojeno mi je bilo...

Pa še ena moja avtorska:

Bili smo trije zelo srečni bratje,
naša mati nas je zaklela,
preprečila, da bi postali pravi svatje.
Zaklela je naše želje, družbeno življenje,
poslala nas v gozd živet,
v nas zbudila trpljenje.
Nismo vedeli, kaj naj storimo,
šli smo vsak po svoje,
težko sprejeli naše nove življenjske pogoje.
Hotel sem spremeniti svojo usodo,
ampak zdaj vidim, da je lepo,
V svoji koži se počutim odlično, ni mi več hudo.

Pegam

1 teden nazaj

Zanimivo. Nisem vedel, da pišeš
pesmi.

Boginja

6 dni nazaj

Kako lepo volkodlak. Enkrat boš postal še pravi Prešeren.
Očarljiv si. 🍷

Martin Krpan

4 dni nazaj

VČASIH MORAMO PREJ ODNEHATI

Bila je lepa zimska sobota in sonce je že vabilo na zabavo na snegu.

Zbudil sem se komaj ob 9.00. Pojedel sem zajtrk. Ko sem po zajtrku pogledal skozi okno, sem videl, da je čez noč zapadlo nekaj snega. Sestrica me je vprašala, če bi se šla smučat na sosednji breg. Rekel sem: »Seveda«. Nato sem vprašal mamo, če se lahko greva s sestrico smučat. Mama je odgovorila, da lahko greva po kosilu. In tako je tudi bilo. Takoj po kosilu sva se oblekla, vzela smuči in sanke ter se odpravila. Mama je rekla, da pride za nama, ko pomije posodo. S sestrico sva prišla tja v dveh minutah. Ko sva prispela, sva videla tudi druge sosedove otroke, kako se smučajo in sankajo. Opazila sva, da so progo že kar oblikovali. Čisto vsak, ki se je spustil po progi, jo je naredil še kakšen meter daljšo. S sosedovimi otroki smo se zelo zabavali. Ob dnu proge smo naredili manjšo skakalnico. Tako smo se zabavali kar nekaj ur. Ko se je začelo mračiti, so začeli po nas prihajati starši in nam govorili, da je treba iti domov. Kakor vsi otroci, sem tudi jaz lepo prosil mamo, če se lahko spustim še zadnjič po hribu.

Po mamini privolitvi sem se skrbno pripravil za zadnji spust. Drvel sem po hribu navzdol, približeval sem se skakalnici, ki smo jo s fanti naredili, skočil sem lepo, a žal slabo pristal. Komaj sem se obdržal na smučeh. Moral bi se hitro zaustaviti, vendar mi to ni uspelo. Odnoslo me je izven proge na nepoteptan sneg. Tam mi je odneslo smučko in grdo sem padel. V tistem hipu nisem točno vedel, kaj se dogaja. Vedel sem le to, da desne noge ne morem premakniti. Mamu, ki me je čakala na vrhu hriba, je že zelo skrbelo, saj so se vsi ostali otroci vrnili. Ker me ni bilo nazaj na vrh, sta me s sestro prišli iskat. Ko sta me videli ležati na tleh, sta hitro pritekli k meni. Mama me je vprašala, kaj se je zgodilo.

Povedal sem ji, kako sem padel ter da me zelo boli desna noga. Mama in sestra sta me naložili na sani in me povlekli na vrh hriba. Nato smo se poslovili in se odpravili domov. Ker je bilo zunaj že precej temno, je postajal oče vedno bolj zaskrbljen. Oče je takoj sklepal, da se mi je nekaj zgodilo, ko me je videl sedeti na sankah. Odnosel me je v hišo in mi pogledal nogo. Na oteklo koleno sem dobil hladne obkladke.

Naslednje jutro je bila oteklina še vedno prisotna, zato smo šli k zdravniku na pregled. Zdravnik je ugotovil, da imam rahlo nategnjene vezi. Priporočal mi je dva tedna mirovanja.

Kljub veliki bolečini in otečenem kolenu se je izkazalo, da poškodba na srečo ni bila tako huda, kot sem mislil na začetku. Po dveh tednih okrevanja sem lahko normalno nadaljeval s športnimi aktivnostmi. Iz te dogodivščine sem se naučil, da je včasih bolje prej odnehati in se s tem izogniti poškodbam.

Rok Jovanović, 6. a

NA POTI

(odlomek)

Minute so kar trajale in trajale. Oba sta sedela ob oknu in molčala. Trudila sta odmisлити vse stvari, ki sta jih v zadnjem času doživela. Svet se jima je podiral. Vse je postalo brez smisla.

Skozi okno vlaka, ki je drvel kakor strela, je Matevž občudoval pokrajino, ki se je razprostirala pred njima. Pomislil je, da je to njuna zadnja ura svobode, ki jo bosta preživela brez svojih novih staršev. Pogledal je na svojo desno in zagledal Kajo, prijazno oskrbnico mladinskega doma, ki je morala potovati z njima. Ronja je prekinila Matevževo razmišljanje: »Matevž, kam midva peljeva? Kam?«

Ronja je bila posebna punca in je imela prav posebno zgodbo. Rodila se je kot deklica z Downovim sindromom. Družina je po Ronjinem rojstvu doživela veliko sprememb. V njeni družbi pa jim nikoli ni bilo dolgčas. Ronja jim je bila vzgled, saj je bila vedno nasmejana in nikoli ni obupala. Matevž je hitro ugotovil, da sta imela starša prav, ko sta rekla, da se v vsaki neugodni situaciji najde tudi nekaj pozitivnega.

Oba pa nista mogla najti nič pozitivnega takrat, ko sta se v hudi prometni nesreči ponesrečila mama in oče. Ob tem dogodku je bila Ronja stara devet let, Matevž pa štirinajst. Še isti dan sta se preselila k babici, ki je bila njuna edina sorodnica. A ne za dolgo. V nekaj tednih je hudo zbolela in ni bilo več upanja, da bi spet ozdravela. Po babičini smrti sta se bila prisiljena preseliti se v mladinski dom. Najhuje pa je bilo to, da nista imela nikogar več razen drug drugega. Sklenila sta, da ju nikoli nič ne bo ločilo ...

Hana Skrbinšek, 8. a

Ni mala mal'ca ob šestih zjutraj se vstat,
gledam v ogledalo ravno
in se vprašam,
kdo sem jaz.
Moji vsi še spijo,
jaz si kuham kavo z mislijo na njih,
da moje so bogastvo,

ne bi vedel, kaj brez njih.
Ko ob osmih pridem v šolo,
gledam naokrog in se vprašam,
zakaj sem tu.

Tadej Vobner, 9. c

GEJMERSKA

(po vzoru Otona Župančiča)

Od dveh do petih,
od dveh do petih
so ekрани prižgani,
so ljudje zbrani.
Od dveh do petih
elektrika nam miške, računalnike nam žene.
Na stolih smo zbrani,
vsi fantje naspani.
Od dveh do petih
že vsi smo izmučeni.
Elektrika nam miške, računalnike nam žene,
od dveh do petih,
od dveh do petih.

Pol tri, pol tri,
soigralec zaspi.
Do osmih zvečer že mrtvi so vsi,
izgubljeni gejmeri.
Od dveh do petih,
od dveh do petih
že sonce zahaja,
a nekaj se jih že vstaja.
Ko ura je deset,
vstaja se jih še pet.
Od dveh do petih.

Blaž Pogelšek, 9. a

ŠOLSKA

(po vzoru Otona Župančiča)

Od sedmih do ene,
od sedmih do ene
zbornica nas žene
do stavbe rumene.
Od sedmih do dveh
sedimo v klopi, to je velik greh,
nad zvezki smo sključeni.
Srečujem se s sošolci in jih pozdravljam
»Alo!«,
oni me samo pogledajo, vsak reče, da jaz
sem budalo.
Devet let sem v peklu,
zaprt v tem steklu.
Pridem vesel domov,
za sprostitev gledam resničnosti šov.

Jada Kondrič, 9. b

DRAMILLO

Hej, zdaj je kaj, da obvestimo mlade vse:
dvignite roke stran od tehnologije vse!
Pustite računalnike, telefone, igrice,
pojdite v naravo, razbistrite možgančke te,
ker narava nudi vam to,
da ostane zdravo vaše telo.

Lara Erbus, 8. b

DRUŽINA

Družina je ena in edina,
človeka najlepša vrlina.
Ni lepšega kot družina,
saj družina je edina.
Ni bolezní, ki je vztrajnejša od njene
ljubezní.
Ni gore večje od njene more.
Ni meja daljših od njenih veja.
In ni vrline, ki prekaša njene spomine.

Taj Kante, 8. c

OBČUDUJEM

Občudujem njeno zanimanje zame.
Občudujem njeno zaupanje vame.
Občudujem njeno veliko srce,
ki vsak dan ljubezen izpove.
Trpi od skrbi
in se ves čas od sreče smeji.
Vesela sem, da je moj navdih,
saj popolnejšega človeka ni,
kakor je moja babi!

Tanja Kolmančič. 8. c

SESTRI

(Odlomek)

... Vedno je poskušala biti kot jaz, bila sem ji vzor. En dan me je imela najraje, naslednji dan pa bi me najraje ubila.

Nekega dne sem prišla iz šole in jo videla, kako stika po mojih stvarih, oblečena v moja oblačila. Ko sem jo opazila, sem začutila, kako se je prebudila moja jeza in skočila na plan: »Izgini iz moje sobe!« sem zakričala in jo potisnila proti vratom. Tara se je žalostno, ljubosumno in ježno komaj nasmehnila. S solzami v očeh je stala med vrati in me gledala v oči. Obrnila sem se in začela pospravljati stvari na svoje mesto. »Ali moraš vedno vse pokvariti?!« sem ji govorila. »Brez mojega dovoljenja stikaš po moji stvarih!« Tara ni več mogla zadrževati solz, spolzele so jih po licih. »Oprosti,« je rekla in se zagledala v tla.

Ignorirala sem jo in se delala, kot da ne bi rekla ničesar. Tara se je obrnila in odšla v svojo sobo. V trenutku, ko je odšla, sem se zavedala, da ne bi smela tako reagirati. Čutila sem svojo jezo in njeno žalost ...

Lia Ana Sardinšek, 8. a

VESOLJE

Zdaj sem v raketi,
ni vrnitve več.
Zdaj zaprem oči
in pomislim na vse lepe dni.

Spomnim se na tisti čas,
ko dobil sem knjigo,
takrat začela so se
navdušenja nad vesoljem.

Takrat sem sanjal,
da lahko bi letel.
A sedaj je to resničnost.

Luka Krambeger, 5. a

Teodor Težak, 3. a

PRI POUKU SEM BIL VPRAŠAN

V torek zjutraj sem se hitro zbudil, saj sem se želel še malo učiti. Bil sem vznemirjen, predvideval sem, da me bo učitelj vprašal družbo.

Še malo sem se učil in se nato ob 7.55 odpravil v šolo. V šoli so me sošolci spraševali družbo, saj sem jih prosil, naj mi tako pomagajo. Pa tudi vsak odmor sem se učil, in ko je nastopila zadnja ura, torej družba, sva bila z Blažem na trnih. Na srečo je učitelj najprej poklical Blaža. Spraševal ga je veliko stvari in na njih je perfektno vedel odgovore, le pri zadnjem vprašanju je imel manjše težave. Nekaj časa je razmišljal, videlo se je, da ga muči trema. Še nekaj časa je razmišljal o vprašanju in nato podal perfekten odgovor. Potem je učitelj seveda vprašal še mene. Znal sem vse do četrtega vprašanja, nato sem zmrznil. No, ne dobesedno, ampak na to vprašanje sem pozabil odgovor. Čez nekaj časa sem na srečo spomnil in odgovoril na vprašanje pravilno. Zelo dobro sem nadaljeval in dobil odlično oceno.

Ugotovil sem, da je bolje to, da se javiš in potem nimaš strahu pred tem, koga bo učitelj poklical. Od takrat naprej se javim sam.

Jure Skrbinšek, 5. a

PUST

Pust je čas,
ki ga preživljamo za »špas«.
V njem uživamo,
da potem počivamo.
Če ne bi bilo pusta,
ne bi obstajala beseda *hrusta*.
Norimo kot maske

in si želimo ostati brez praske.
Pusta se veselimo,
da celo noč ne spimo.
To je zdaj to,
se vidimo nato.

Tjaša Žitnik, 5. a

MOJ JUNAK

Moj junak perje ima,
kljun za tovornjaka dva,
noč in dan samo čeblja.
Krila velika kot veselje so,
noge pa suhe kot prekla,
ki pade iz drevja.
Gnezdi na stolpu,
ki visok je kot gora,
med oblaki on leti,
pozimi na jug oddrvi.

On štorljin samec je,
ureja gnezdo in išče črve.
To junak je pravi,
saj za zarod skrbi in
ženo štorljo razbremeni.

Človek njegov prijatelj je,
saj drogeve mu postavi in
v dobro voljo ga spravi.
Le kdo je ta ptič?
To je ŠTRK, ki ni fičfirič.

Gaia Rhea Majcen, 4. b

DEČEK

Nekega dne so bobni udarili,
ropotali, igrali in tolkli povsod.
Iz sobe slišal se je strašen ropot,
kot da Mozart igra za sprehod.
Čez nekaj dni se zaslišal je bas,
ki mu čez čas pridruži se kontrabas.
V sobi močno je ropotalo,
saj glavno bilo je godalo.
Ko je tako ropotalo, vseprek igralo,
nenadoma nastopil je mir,
saj je red naredil glavni klavir.
Iz kota pokuka majčkена glava.
To deček je, ki za glasbenika uči se.
Zaradi veliko vaje postal je zvezda.
Igral je tam, igral je tu,
včasih je izginil brez sledu.
Čez leta prišel je nazaj,
saj doma ga je čakal glasbeni direndaj.
Iz navadnega dečka postal glasbenik je,
po svetu je potoval,
svoje melodije igral in
si sproti pesmi zmišljeval.

Luka Kekec, 4. b

DARILLO ...

Bil je moj rojstni dan. Kot vedno, me je tudi tokrat zjutraj presenetila družina. Dobila sem res zanimivo darilo. Na dnu škatle so se skrivale tekmovalne kopalke, ki sem si jih že dolgo želela. Bile so ču-do-vi-te! Takoj sem si jih oblekla in namesto v šolo zavila kar na bazen. Moram jih preizkusiti! Ko sem skočila v vodo, so kopalke dobile čudežno moč. Tako hitro sem plavala, da plavalni učitelj ni utegnil štopati. Nič mu ni bilo jasno. To se je dogajalo še trikrat zaporedoma. Tudi jaz sem bila čisto navdušena. Upala sem, da bo ta nenavadnost trajala vsaj do prvega tekmovanja. A žal ni bilo tako. Po tretjem treningu so kopalke postale čisto navadne. Ni duha in ne sluha o kakšni čudežni moči.

Do tekmovanja sem morala vsak dan trenirati, če sem želela imeti dober čas. Tako pač je. Ne moreš se zanašati na čudežno moč.

Za uspeh se je potrebno potruditi in trenirati.

Mia Jovanović, 4. b

Maja Prevolshek, 6. b

TO SEM JAZ

Moje ime je nekaj posebnega. Ker prihajam iz Bosne, je to ime malo drugačno. V Sloveniji obstajajo drugačna imena, kot so: Zala, Hana, Mia, ...

Meni sta ime dala mama in ata. Začne se na črko L. Sošolci so si takoj zapomnili to ime in me večkrat tudi pokličejo.

Sestavljeno je iz šestih črk in ima dva A-ja. V imenu se skrivata tudi imeni EMA in ANA. Če tema imenoma dodamo še L, dobimo moje ime. To je... LEMANA.

Ime mi je všeč, je posebno in nenavadno.

Ljubezniva

srEčna

Mirna

prijAzna

zaNesljiva

potrpežljivA

Lemana Polovina, 4. b

Saša Minič, 3. a

NAŠA ŠOLA

Ob ribniku stoji in
znanje nam deli.
Vsak dan v njo pridemo
in ona vesela je zelo.
Učiteljev res strogih ni,
vsak petice nam deli,
ker polni znanja smo mi vsi.
V šoli niso samo učilnice,
tu je tudi knjižnica,
kjer knjige domujejo in
znanje razdeljujejo.
Telovadnica je superca –
tekamo, igramo in skoke vse poznamo.

Najboljša čvekalnica je,
kjer med odmori veliko smejemo se.
V njej punce vse čvekamo in
dobro se imamo.
Tudi fantje pridejo kdaj,
potem postane velik direndaj.
V jedilnici malico in kosilo jemo
in delamo le tisto, kar smemo.
Za našo šolo lepo skrbimo,
marsikaj sami postorimo.
Želimo, da ostala bi lepa,
brez razpok in drugih nadlog.

Dunja Lajbaher, 4. b

VEZALKINA SREČA

Vse vezalke nimajo sreče. Ene se raztrgajo, ene zamenjajo. Ta vezalka pa je imela srečo. Ker se je znala odvezati, je nekega dne pobegnila iz Juretovega čevlja. Ker je bil Jure nogometaš, je vedela, kaj se bo z njo zgodilo. V trup bo dobivala žoge, dokler se ne bo pretrgala. Zato je naredila plan, da zbeži. Uspelo ji je. Šla je na vrt in tam zagledala deževnika. Zaljubila se je v njega in srečno živela do konca svojih dni. Mogoče je imela tudi otroke – dežnozalke.

Anamari Klobasa, 4. b

NA SMUČIŠČU

DANES, 10. 3. 2019, SMO ODŠLI NA AREH IN SVA SE MIDVA Z MAMICO SMUČALA NA RDEČI PROGI.

EMA IN ATI PA STA SE SANKALA NA PROGI.

KO SVA SE MIDVA Z MAMICO SMUČALA, SVA SE TUDI PELJALA PO VLEČNICI. ZELO SVA SE ZABAVALA IN SVA ŠLA 4 KROGE. EMA SE JE TUDI SMUČALA IN SMO SE VSI ZELO ZABAVALI.

Jaša Šoštar, 1. b

UČENJE

Učenje res je pravo mučenje.
En stavek preveč in že je tvoja volja »preč«.
Ocene lepe radi bi vsi imeli,
in tudi učitelji bi si to želeli.

Toda vsi vemo, da učenje je za življenje:
opeharil noben prodajalec nas ne bo, če v
glavi imeli bomo matematiko,
kdo ve, kam bi prišli, če si pomembnih
stvari ne bi zapomnili.

Nik Bombek, 5. c

ŽIVALSKI SVET

Živalski svet res je lep!
Riba iz vode skače,
pes pa grize lastnikove igrače.
Lev z rjovenjem se bohota,
maček pa preganja mišje skrbi.
Slon nerodno sem ter tja se maje,
lenivec dela prav počasne športne vaje.
Jastreb visoko leta,
ne uide mu niti ena mrhovinarska omleta.
Volk glasno tuli,
skoraj tako kot sosedovi podivjani kuri.

Nik Bombek, 5. c

V DEŽELO JE PRIŠLA POMLAD

Bil je prvi spomladanski dan. Zjutraj me je skozi okno prebujalo jutranje spomladansko sonce. Pretegnil sem se, pogledal skozi okno in videl, kako cvetijo rože, in slišal, kako ptički pojejo. Vesel, ker je prišla pomlad, sem pojedel zajtrk in se odpravil v šolo. Na poti sem učiteljici natrgal nekaj rožic. Ko sem prišel v šolo, sem učiteljici izročil rože in do začetka pouka občudoval skozi okno, kako se pomlad prebujala.

Tisti dan smo se pri naravoslovju pogovarjali o rožah in o pomladi. Obožujem pomlad, saj se v pomladi prebujajo živali in zacvetijo rože. Rad jo imam tudi zato, ker zacvetijo jagode, maline, borovnice, jabolka. V mestu se začnejo peči borovničeve torte, malinove pite in pripravljati jabolčni sokovi.

Obožujem te sladice, zato me je mama naučila nekaj receptov.

Ob koncu dne sem se odpravil spat, poln pričakovanj za naslednji dan.

Sanjal sem o živalih in o pomladi. Želel sem si, da bi z razredom jutri odšli ven.

Žiga Satler, 5. b

TONI IN VITEZ

Živel je deček po imenu Toni. Star je bil več kot 11 let, a je vseeno oboževal viteze. Vsi v šoli so se mu smejali, češ da vitezi niso primerni za njegova leta. Nekateri so se tudi norčevali iz njega in mu govorili, da je dojenček.

Nekega dne je Toni prišel zelo pozno iz šole, saj je imel še trening. Naredil je domačo nalogo in odšel v spalnico gledat film o vitezi, medtem je zaspal.

Zjutraj, ko se je zbudil, ni bil več v domači hiši. Bil je v nekakšni drugi sobi. V njej je bila slika viteza, ki si jo je vedno želel. Ogledoval si je sobo in odšel dol. Ugotovil je, da je v gradu. Šel je pojest zajtrk in se preobleč. Ugotovil je tudi, da so v njegovi omari le viteške obleke. Sicer je bil vesel, ampak tudi začuden.

Zaslišal je glas dvornega norčka, ki je prihajal od spodaj. Ko je prišel dol, je videl kralja. Rekel mu je, naj gre svojega konja nahraniti in si obleči uniformo.

Toni je vprašal: »Kakšnega konja? Kakšno uniformo?«

Kralj ga je spomnil, da je vitez. »Jaz da bi bil vitez?« se je začudil Toni. Kralj si je mislil, *kaj pa je z njim narobe?*

Toni se je oblekel in odšel ven nahraniti svojega konja. Ko je končal, je šel malo pogledat sobe po gradu.

Po kosilu je vadil mečevanje in jahanje. Zmračilo se je in bila je večerja. Po večerji so vsi, ki so bili v gradu, odšli spat. Zjutraj, ko se je zbudil, je bil spet v svoji sobi. Ugotovil je, da so to bile

sanje. Želel si je, da bi to bilo res, pa ni bilo. Sicer se mu vedno sanja kaj o vitezi, a tokrat je bilo, kot bi bilo resnično.

Nina Pulko, 5. b

Maja Vinkler, 9. c

SPREHOD PO SREDNJEVEŠKEM PTUJU

S svojim očetom sva živela v revščini. Na grad sva nosila vse, kar sva s trdom pridelala. Za naju ni ostalo skoraj nič. A nič nisva mogla storiti, tako je pač bilo.

Ko sva nekega dne peljala na grad pridelke, sva v neki hiši zaslišala glasno prerekanje. Spraševala sva se, zakaj le se prepirata. Nadaljevala sva pot in se ustavila v krčmi. Peljala sva zelo veliko pridelkov, zato sva uporabila največji voz, kar sva ga imela. Komaj je šel skozi te ozke mestne ulice. Na enem delu pa se je ustavilo. Voz ni šel skozi. Morala sva iti mimo čevljarja, a tam je bila pot veliko daljša.

Nato so se mi strgali čevlji. Ravno pravi čas sva prišla do čevljarja, ki mi je v hipu zakrpal čevlje. Zahvalila sva se mu in mu pošteno plačala. Od njega sva se poslovila in nadaljevala pot.

Prišla sva do ulice, ki se je hitro vzpenjala. Težko sva vlekla voz na vrh. Postalo nama je pretežko. Nisva več zmogla. Nisva vedela, kaj narediti. Prosila sva mimoidočega meščana za pomoč. Takoj nama je priskočil na pomoč. Kot bi trenil, smo bili pri gradu. Meščanu sva se zahvalila in odšel je domov. Graščakom sva predala voz in se tudi midva vsa utrujena odpravila nazaj domov.

Videla sva, da so gradili novo cerkev. Ob njej je stal kip izklesan v obliki viteza. Naenkrat je kip oživel. Vsi meščani so se poskrili v svoje domove. Tudi midva sva vsa prestrašena stekla domov. Vitez je tekel za nama. Skoraj sva že bila doma, a vitez nama je bil tik za petama. Prišla sva domov in se zaklenila pred njim.

Vsi ljudje v mestu smo graščake prosili za pomoč. Takoj so nam prišli pomagat. Mi meščani smo pripravili ječo za viteza, graščake pa smo prosili, da ga ujamejo in zaprejo v ječo. Napadli so viteza, vendar se je on zelo dobro branil. Hitro smo odšli domov in si vzeli stvari, s katerimi bi se vsaj malo zaščitili pred vitezovim mečem. Ko smo vsi skupaj napadli viteza, nam ga je končno uspelo premagati. Nemudoma smo ga zvezali in mu vzeli meč. Zaprli smo ga v ječo, njegov meč pa skrili v grad.

Od takrat vitez ni mogel več ogroziti mesta. Naslednji dan sva z očetom videla, da so na sramotilni kip obesili dva meščana, ki sva ju včeraj slišala, kako se prerekata. Vsi so vanju metali vse, kar so imeli. Z očkom sva si zaželela, da se nikoli ne bi znašla na njunem mestu. Nato sva odšla domov.

Gal Jančič, 5. b

SVOBODA

Svobodo občutiš,
ko delaš, kar hočeš,
ko sam si svoj gospodar,
ko veter zapiha skozi tvoje lase,
počutiš se svobodnega, si brez ovir in brez
skrbi.

Svoboda je največji dar življenja.
Svobodo občuti čisto vsak,
razen kak zloben nepoštenjak.

Svobodo zato varujmo,
da prijazni ljudje za vedno bomo svoji
gospodarji.

Anais Horvat Baum, 4. d

GOSPOD PROSTI ČAS

Gospod Prosti Čas je tukaj za nas.
Zaradi njega se igramo in dobro se imamo.
Ko Prosti Čas ne drema, ko Prosti Čas ne
spi,
s prijatelji se družimo, radi se imamo vsi.
Takrat se mi zdi, da čas prehitro beži.

Ko Prosti Čas pa drema, ko Prosti Čas pa
spi,
šola se začneja, zaspati pa ne smemo mi.
Gospod Prosti Čas bi lahko bil še dlje pri
nas.
Včasih se nam zdi, da prehitro zbeži.
Ko pa to se zgodi, naloge moramo delati
mi.

Hvala ti, Prosti Čas, da si res tukaj za nas.
Zato to mojo pesem okrog in okrog
ponesem.

Katarina Peranić, 4. d

Lana Krampelj, 5. b

ČUDEŽNI ZAJČEK

Mama je hčerko poslala po nakupih. Sofija se je izgubila. Poklicala je mamo. Mama ji je rekla, naj na telefonu pogleda na zemljevid. Tedaj se ji je izpraznila baterija. Bila je obupana. Poskusila je najti pravo pot. Prišla je do gozda in ugotovila, da se je še bolj izgubila. Sedla je na kamen in čakala, da jo kdo najde. Ni vedela, kaj naj stori, ko se je v grmu nekaj premaknilo. Bil je zajček.

Sofija si je že dolgo želela zajčka. V hipu je pozabila, da se je izgubila. Šla je za njim. Pripeljal jo je do trgovine sredi gozda. Tedaj se je spomnila, da se je izgubila. Nakupila je in šla spet za zajčkom. Takrat je opazila vtičnico.

Napolnila je telefon in zajček jo je pripeljal nazaj do roba gozda. Poiskala je zemljevid in se odpravila do doma. Doma je opazila, da ji je zajček sledil.

Mami je povedala, kaj se ji je zgodilo in lahko je obdržala zajčka. Sedaj vedno, ko se odpravi ven, vzame s seboj zajčka.

Katarina Šeruga, 4. d

ZAJČEK GRE NA POTEPI

Nekoč je bila družina zajcev, ki je bila zelo ljubeča. Mama je delala cele dneve, zato sta bila oče in mali zajček velikokrat sama doma.

Nekega dne je očka moral od doma in zajčka je pustil samega. Zajčka je zanimalo, kam je šel, zato mu je sledil. Na poti je srečal prijateljico veverico in se začel igrati, a kmalu se je spomnil na očka. Pogledal je daleč naokrog, a ga ni videl. Prosil je veverico, če mu ga pomaga iskati.

Začela sta ga iskati, a ga nista našla. Izgubila sta se in padla v luknjo.

Nista se mogla rešiti, zato sta jokala in začela klicati na pomoč. Mimo je prišel

očka in ju rešil. Skregal je malega zajčka in ga vprašal, kaj počne tukaj. Zajček mu je povedal, da ga je zanimalo kam gre očka, zato mu je sledil. Povedal mu je, da je šel na službeni sestanek, ker si išče novo službo, njega pa bo poslal v zajčji vrtec.

Mali zajček se je razveselil in se že naslednji dan z veseljem igral v vrtcu.

Neja Krajnc in Maruša Frank, 4. c

AU, MOJ ZOB I

V majhni hišici sredi mesta je živel Nik in njegova mama Anja. Nik je zelo rad jedel sladkarije, še posebej čokolado. Mama mu je velikokrat rekla, naj je še kaj drugega kot samo sladkarije. A Nik je bil trmast fant in se ni dal. Še kar naprej je jedel sladkarije in pika! Njegova mama je vedela, da s kreganjem ne bosta prišla nikamor, zato ga je pustila pri miru. Zvečer si Nik ni umil zob. Naslednje jutro pri zajtrku je zakričal: »Au, zob me boli!« Mama je pritekla do njega in ga vprašala: »Zakaj kričiš?« »Mami, zob me boli.« »A tako,« je rekla in mu dala obkladek. Nekaj časa je delovalo, potem pa niti malo več.

Naslednji dan sta odšla k zobozdravniku. Tam si je ogledal predstavitev, koliko sladkorja vsebuje katera pijača. Ko je končal z ogledom, je bil že na vrsti. V ordinaciji mu je zobozdravnik pogledal zobe. V zobu je videl črno luknjo. Zobozdravnik se je odločil, da bo zob izpulil. Nika je bilo na začetku zelo strah, kasneje pa več ne. Zobozdravnik mu je izpulil zob in niti malo več ni bolelo.

Zobozdravnik mu je rekel, da če želi imeti v ustih še kaj zob, naj ne je toliko sladkarij in naj si umiva zobe. Nik je obljubil, da bo jedel manj sladkarij, pil vodo in ne sladke sokove in da si bo umival zobe, saj si res več ni želel imeti grooznega zobobola.

Res si je umival zobe zjutraj in zvečer in lepo skrbel za stalne zobe. Tako je imel najlepši nasmeš na svetu.

Tjaša Kostanjevec, 4. c

JAKEC IN SLADKARIJE

Četrtošolec Jakec je oboževal sladkarije. Jakec je pojedel preveč sladkarij in si po jedi ni umil zob. Tudi zvečer si jih ni umil in sredi noči ga je zbudila močna bolečina. Ojoj, grozen zobobol.

Odpravil se je po rutico in si jo zavezal okoli glave. Komaj je čakal jutro, da se je lahko odpravil k zobozdravniku. Obiska zobozdravnika se je tokrat celo zelo veselil,

saj je vedel, da mu bo zobozdravnik pomagal, da bo bolečina minila.

Po obisku zobozdravnika in mučnem vrtanju je bolečina minila. Bil je zelo srečen, da se je znebil zobobola. Samemu sebi je obljubil, da si bo vsak večer umival zobe in ne bo več jedel sladkarij.

Kaja Marinič, 4. c

PTUJ

Na Ptuj marsikaj je starega.
Ko raziščeš vseh osem četrti,
obda te velik raj,
ki popelje te tisočletja nazaj.

V pustnem času Ptuj zaživi!
Vsi tako veseli smo,
ko celo mesto po krofih diši.

Dana so mu lepa leta.
V srednjem veku preživi,
dobro se mu takrat ne obeta,

saj vse mesto pregori.

Prehodiš Ptujski grad,
je lep Orfejev spomenik,
te lepota je prevzela
takrat, ko videl v mestu si poseben lik.

Ptuj je star in tudi bo,
obiskal ga bo še marsikdo ...
Živel pa za vedno bo!

Matija Hajdinjak, 4. a

VRTNICA ZA MAMICO

Za mamico imam vrtnico.
Je lepa, dišeka in rdeča,
tako, kot je ona sama.

Ti, vrtnica, nisi poceni,
ti si za mamico, ki komaj čaka valentinovo,
mamica je dobra dušica.

Tistega, ki joka, potolaži.
Tisto, kar želiš si, izpolni.
Je kot čarobna vila z rdečimi lasmi.

Moja mamica poje res lepo,
še ptički jo poslušajo.
Zdaj, ti, vrtnica, greš k njej.
Lepo se imej!

David Golob, 4. a

Matija Lačen, 5. a

PIRAT

DANES SEM PIRAT. IME MI JE KRVAVA SABLJA. PLUJEM NA KITAJSKI DŽUNKI IN ROPAM OBALNA MESTA TER LADJE. POVELJUJE MI PIRATKA. OBLEČENO IMAM BELO SRAJCO, BREZROKAVNIK IN KAVBOJKE. IMAM TUDI PAS, ZA KATEREGA SI ZATAKNEM OROŽJE IN DALJNOGLED. NA GLAVI IMAM KLOBUK. NA NJEM JE PIRATSKI ZNAK. TO STA DVE KOSTI, KI STA PREKRIŽANI, IN LOBANJA. NA OČESU IMAM ŠČIT. V MOŠNJIČKU IMAM NEKAJ PRAVEGA IN NEKAJ UMETNEGA DENARJA.

Filip Lazar, 1. c

PREDSTAVIMO SE

IME MI JE STELA. PIŠEM SE NOVAK. RADA IMAM MAMICO. HODIM NA BALET IN NIMAM PSA. ŽIVIM V BLOKU.

IMAM BRATCA TJANA. IMAM DOSTI OBLAČIL. S PRIJATELJICAMI SE IGRAM Z BARBIKAMI.

Stela Novak, 1. c

IME MI JE LARA. PIŠEM SE ŠTIH. STARA SEM 7 LET. RADA SE KOPAM. IMAM PLIŠASTO MUCO MICI, KI IMA PRIJATELJA KONJIČKA Z IMENOM ZVEZDICA.

Lara Štiš, 1. c

IME MI JE MAŠA. PIŠEM SE SARKIČEVIĆ. MED PROSTIM ČASOM SE NAJRAJE IGRAM SKRIVALNICE. V ŠOLI SE PO NAVADI IGRAM S PRIJATELJI.

Maša Sarkičević, 1. c

IME MI JE GAJA. V PROSTEM ČASU SE RADA IGRAM S KUŽKOM TITOM IN SE TUDI RADA IGRAM Z MOJO NAJBOLJŠO PRIJATELJICO NEŽO.

Gaja Gojčič, 1. c

IME MI JE NEŽA. V PROSTEM ČASU SE RADA IGRAM PRI GAJI. V ŠOLI GREM NA KOSILO IN JEM.

Neža Ulbl, 1. c

IME MI JE LEON. PIŠEM SE UNUK. V ŠOLI SE UČIM. TAM IMAM PRIJATELJE. Z NJIMI SE IGRAM.

Leon Unuk, 1. c

GAJLOTOV DNEVNIK

23. 6. 1490

Pluli smo že nekaj mesecev. Ves ta čas nisem ugledal sonca ali pa suhe zemlje, vse, kar sem lahko videl, je bila tema. V prostoru, kjer smo bili zaprti, je bilo vlažno in ne preveč udobno. Na čase si lahko slišal krike ali pa zvok biča, ki je prihajal iz sosednje sobe. Tudi hrane nismo dobili veliko, vse, kar smo dobili, je bil en obrok na dan, pa še to so bili samo ostanki.

Prišel je v to temno in vlažno sobo visok mož z bičem in odgnal enega od gajlotov, ki so bili zaprti z mano. Odpeljal ga je v sobo, od koder sem pretekle dni lahko slišal grozne krike. Spet sem zaslišal krik in kar zmrzilo me je po telesu. Bil je čas za naš obrok, ki pa ni bil nič drugačen kot pretekle dni. Ko sem se najedel, sem legel in razmišljal o domu, o svoji ženi in svojih otrocih. Nato sem zaspal ...

24. 6. 1490

Nisem dolgo spal, ker je v sobo spet prišel mož z bičem in tokrat odvedel mene. Bilo me je strah. Prišla sva v prostor, od koder so pretekle dni prihajali grozni kriki. Mož me je posadil na leseno trdo klop in mi v roko podal veslo, ki je bilo težko, na njem pa je bila kri. Poskušal sem se prilagoditi drugim, a so bili prehitri. Za mano se je pojavila visoka postava, ampak se nisem ozrl nazaj. Nato pa sem začutil bolečino. Ta bolečina je bila grozna in iz mojih ust je prišel krik, podoben tistemu, ki sem ga lahko slišal pretekle dni. Udaril je še dvakrat, nato pa sem prijel veslo in začel veslati. Pomislil sem na ženo in otroke in to, ali jih bom še kdaj videl.

Po nekaj urah veslanja so bile moje roke utrujene in najraje bi se ulegel in zaspal, ampak to ni bilo mogoče, saj bi me vrgli za kosilo morskim psom. Veslal sem in veslal. Moje življenje pa se je počasi izlivalo iz mene. Izgubil sem upanje, da bom še videl svojo ženo.

25. 6. 1490

Spet je bilo jutro in z ostalimi gajloti smo spet začeli veslati. Ponoči nisem spal zaradi bolečine, ki sem jo čutil v hrbtu. Nato pa smo ob nekaj zadeli. Bilo je kopno. Spet sem dobil upanje, da bom še videl svojo ženo in otroka. Na mojem obrazu se je narisal majhen nasmeh. Nekdo je odprl vrata in spet so moje oči zagledale sonce, na koži pa sem začutil toploto, ki jo je oddajalo. Mož nam je rekel, naj gremo z ladje. Ko sem stopil z ladje, sem zagledal zemljo, drevesa in sinje modro nebo. Vse se je zdelo lepše.

Še enkrat sem se ozrl po morju, nato pa sem se odpravil proti domu ...

Eva Druzovič, 8. c

TURJAŠKA ROZAMUNDA POVABI URŠKO NA PIJAČO

Urška je vsa premražena ter premočena pobegnila iz rok povodnega moža. Odplaval je do čolna ob robu Ljubljane, kjer jo je nek star čolnar privlekel do obale.

Zahvalila se mu je, mu ponudila nekaj drobiža, ki ga je še imela ter se odpravila proti prvi krčmi, ki je jo zagledala. Prosila je za navadno vodo, ampak hudobna natakariča ji je odvrnila, da ni nič zastonj. Skozi vrata je stopila prelepa deklita z oranžnimi lasmi ter rjavimi očmi.

Ponudila ji je skodelico kave ter pogovor. Najprej je Urška, kot jo vsi poznamo, začela hvaliti sama sebe, Rozamunda pa prav tako. Sprva sta se prepirali, katera je lepša, nato pa sta se le spoprijateljili.

Skupaj sta reševali svoje probleme ter preživljali čas do konca svojih dni.

Jan Kuzma, 8. b

Blažka Markež, 7. a

LUČ V OMARI

Po napornem dnevu sem se odpravila v posteljo. Ker sem bila zelo utrujena, sem hitro zaspala. Sredi noči me je zbudil zvok. Nenadoma se je v omari nekaj čudno oglasilo. Ura je bila ob treh zjutraj. Bilo je kot v grozljivki. Bilo me je zelo strah, zato sem se skrila pod odejo. Na hodniku se je prižgala luč. Mislila sem, da je moja mama, zato sem si oddahnila. Odšla sem na hodnik, da bi ji povedala za zvok v omari. Ko sem pogledala na hodnik, ni bilo nikogar. Pogledala sem v spalnico in mama je spala. Ugasnila sem luč na hodniku in odšla nazaj v posteljo. Skoraj sem že zaspala, ko je v omari spet nekaj

zaropotalo. V omari se je prižgala luč. Sedaj sem bila odločena, da bom pogledala vanjo. Počasi sem se približevala omari. Bila sem pripravljena na stvar, ki bi lahko skočil iz omare. Ko sem odprla omaro, ni na mene skočil noben stvar. V omari ni bilo nič neobičajnega. Nato sem nekaj opazila. Na tleh je ležal moj telefon, ki sem ga cel dan iskala. Svetloba in zvoki so prihajali iz njega. Dobila sem veliko sporočil. Tedaj sem se brez skrbi vrnila v posteljo in brez problema zaspala.

Ela Miklošič in Larisa Breznik, 7. a

Nik Kozel, 3. a

SKRIVNI DNEVNIK JAKE LOZINŠKA

Ponedeljek, 25. 3. 2019

Moje ime je Jaka in star sem 12 let. Preselili smo se in hodim v novo šolo. Nekaj časa so se sošolci norčevali iz mene zaradi velikega nosu, ampak sčasoma so se navadili. Vem, ko bom odrasel, bom šel na operacijo nosu. Doma še kar gre, no ...

Največ težav mi dela moja psička. Ime ji je Kala. Spet je pobegnila od doma, a ko jo jaz pokličem, ve, da sem to jaz in takoj priteče nazaj domov. Spet se moram učiti, ker jutri spet začne spraševati pri matematiki, slovenščini in še kaj bi se našlo.

Pri matematiki me najbolj skrbi, da me bo poklicala pred tablo in bom dobil slabo oceno in spet bom imel prepoved telefona. Po navadi ga najdem. Mami ga skrrije med očkovo spodnje perilo, in ko ga poskušam poiskati, zelo smrdi.

Torek, 26. 3. 2019

Zbudil sem se, ves skuštran, in moj šesti čut mi pravi, da bom pri matematiki vprašan. Odšel sem na avtobus in se odpravil v šolo. No, ko sem prišel k matematiki, je učiteljica spremenila sedežni red. Bil mi je zelo všeč. Sedel sem poleg najlepše punce v našem razredu in na moji levi je bil moj naj prijatelj. Na našo srečo ni spraševala. To se bolj redko zgodi. Pri angleščini mi je kar šlo s predstavitvijo. Ko sem odšel domov, sem spet iskal Kalo, ker jo je očka spustil iz boksa, ampak spet je prišla, ko je slišala moj glas. Po dolgem času sem lahko igral igrice, ampak ne dolgo, saj sem moral iti na trening. Ob 7.00 sem prišel domov. Kar naenkrat mi je zazvonil telefon in bila je Julija. Vprašala me je, če pridem lahko k njej, ker ji matematična naloga dela probleme. No, pa sem se odpravil k njej, pa še omenila je, da lahko prespim pri njej. To mi je bilo malo čudno, ampak sem se strinjal.

Sreda, 27. 3. 2019

Ko sem se zbudil, me je začel boleti nos. Pogledal sem se v ogledalo in sem videl, da je moj nos vedno večji. Mami sem rekel, če lahko greva zdravniku, in ko je opazila moj orjaški nos, je rekla, da greva. Hitro sva se odpravila v avto in odšla.

No, priznam, da sem se malo »napravljaj«, ampak vse za to, da mi ne bi bilo potrebno iti v šolo. Zdravnik je vedel, da sem se »napravljaj« in rekel mami, da naj še ostanem doma do konca tedna.

Žan Kaligaro, 7. a

OKNO

Živelo je okno. To okno ni bilo zadovoljno s samim sabo. Ljudje so ga prezirali, saj se je videlo skozenj. Stanovalo je v stolpnici sredi mesta. Mimo njega je vsak dan hodilo na stotine ljudi, a nihče ga ni opazil. Počasi mu je vse že prekipevalo.

Bilo je žalostno. Želelo se je zlomiti. Njegova žalost se je dan za dnem stopnjevala. Nato je neke spomladi lastovica začela ob njem graditi gnezdo. Okno je vedelo, da če se bo zlomilo bo poškodovalo mladičke. Lastovica ga je po nekaj dneh bivanja ogovorila. Dejala je: »Okno, zakaj si tako žalostno?«

Okno je odgovorilo: »Ljudje me prezirajo ... počutim se tako osamljeno.« Ptička ga je pomirila in mu obrazložila, da brez njegovega zavetja ne bi bil njen dom varen. No, tako je okno po treh letih prvič ugotovilo, da je koristno. Od takrat naprej več nikoli ni pomislilo, da bi se zlomilo.

Tjan Novak in Ela Černila, 9. a

BOLNI VZGLAVNIKI

Obstajalo je podjetje Lahkotno spanje. V glavnem so izdelovali vzglavnike in vzmetnice. Vzglavnike so izdelovali iz gosjih peres. Na farmi, kjer so redili gosi, so nekega dne prišle divje okužene gosi. Gosi so prenašale zelo nevarno bolezen – gosjo steklino. Ko so jih ubili in pripeljali v tovarno, so jih oskubili. Problem je bil v tem, da niso vedeli, da so bila peresa od divjih gosi in okužena. Iz peres so izdelali vzglavnike, ki so bili zelo priljubljeni. Kmalu so jih razprodali. Najbolj znani kupci so bili Ravnohribarji. Že več generacij so kupovali izdelke podjetja Lahkotno spanje. Oče Janez Ravnohribar je vzel

kredit in družini ter prijateljem kupil nove vzglavnike. Po enem tednu so vsi dobili simptome, kot so vročina, bruhanje in rdeče uriniranje. Niso vedeli, kaj je narobe, zato so se takoj odpravili k zdravniku. Ta jim je povedal, da so zboleli za gosjo steklino. Vprašal jih je, če delajo na kmetiji ali če so v zadnjem času kupili nove vzglavnike ali vzmetnice. Takoj so vedeli, da so krivi vzglavniki. Ko je novica o okuženih peresih v vzglavnikih prišla v javnost, je podjetje Lahkotno spanje zapadlo v dolgove in kmalu bankrotiralo.

Eva Žlahtič, 9. a

GRAJSKI VRTNAR PAVEL

STAROST: Nedoločljiva

SPOL: Moški

DRŽAVA: Slovenija

NASLOV: Na Gradu 1, 2250 Ptuj

NAJLJUBŠA GLASBA: Ljudske pesmi

NAJLJUBŠE VIDEO VSEBINE: Oddaja: Kako ukaniti graščaka? in Vrtnarska kronika

HOBIJ: Vrtarjenje, petje, nogomet

ZAPOSLOITEV: Vrtnar na Ptujem gradu

PRIJATELJI: (17)

MAČEK MURI 123

BEDANEC

SNEGULČICA & PALČKI

MOJA ZGODBA

Vse se začne na gradu, kjer sem kot vrtnar služil ne preveč prijaznemu graščaku in veliko prijaznejši grajski gospe. Tam je živela tudi moja večna ljubezen, grajska hči. Bil sem tako zaljubljen, da sem si kar pel od veselja.

Toda bil sem preveč glasen in pesem, ki je govorila o moji zaljubljenosti v grajsko hči je slišal graščak, ki je bil zaradi tega zelo jezen in moje zaljubljenosti nikakor ni sprejel. Odločil se je, da bo na grad poklical sodnika. Grajska gospa je stopila na mojo stran, a ji ni uspelo prepričati trmastega moža. Tako je prišel sodnik, ki me je obsodil na smrt. Odpeljali so me v ječo, kjer naj bi prespal svojo zadnjo noč. Medtem je kralj sodnika povabil na večerjo. Oba sta se obnašala, kot da se ni nič zgodilo, le hči je jokala in jokala in se nikakor ni mogla pomiriti. Naslednje jutro so se njeni strahovi uresničili. Ko je videla, kako so me obglavili, ji je od žalosti zastalo srce. Pokopali so naju na nasprotni strani cerkve, a ker ljubezen nikoli ne odneha sta iz najinih grobov zrastle visoki roži, ki sta se skupaj veličastno objeli na vrhu cerkve.

Takšna je moja zgodba, le da je žalostna pravljica različica nekoliko prirejena. V resnici nama je z grajsko lepoticco uspelo pobegniti. Odšla sva na čisto drug konec Slovenije, kjer živim in delam še danes.

Komentarji:

MAČEK MURI 123: Super zgodba! Že dolgo nisem slišal česa podobnega.

SNEGULČICA & PALČKI: Ne maram žalostnih koncev. Še dobro, da zgodba o tvoji smrti ni resnična!

BEDANEC: Brezvezna realnost! Zakaj te imam označenega za prijatelja???

OBJAVLJENE VSEBINE:

ADIJO, LJUBEZEN MOJA! (objavljeno pred 2 letoma)

Moja draga grajska hči, moja draga Valentina. Minili so že trije dnevi od tvoje smrti, ki je še vedno ne morem in ne morem preboleti. Temna, zadušljiva bolečina v mojem srcu je iz dneva v dan večja in nič ne kaže, da bo kdaj minila. To pesem sem napisal tebi v spomin. Hvala za vse!

Že dolgo je tega, ko sva se spoznala,
že na prvi pogled je ljubezen nastala.
Še vedno se spominim tistih lepih dni,
ko pomembna bila sva le jaz in ti.
A nikoli več ne bo tako,
brez tebe živeti res je težko.

Na skrivaj sva se dobivala
in vince si nalivala,
ob soju mesečine,
sva delila si maline.
A nikoli več ne bo tako,
brez tebe živeti res je težko.

Hvala za vse, kar si zame storila,
za vse prelepe ure, ki sva skupaj jih prebila,
in za vse tiste trenutke, ki sva skupaj jih delila.
A nikoli več ne bo tako,
brez tebe živeti res je težko.
Rad te imam moja grajska hči.

Komentarji:

BEDANEC: Kakšen priliznjenec!

MAČEK MURI 123: Kako žalostno! Bila je tako prijazna... Moje sožalje.

GRAJSKI VRTNAR PAVEL: Hvala ti Muri!

NEVERJETNA DOGODIVŠČINA (objavljeno pred nekaj urami)

Nikoli ne boste verjeli, kaj se mi je danes zgodilo. Med tem, ko sem zjutraj na vrtu pulil korenje, se je nekaj premaknilo. Najprej sem mislil, da je le kakšen deževnik, toda hitro sem ugotovil, da se motim.

Iz bližnje luknje se je priplazila kača. Nisem vedel, kaj naj storim. Še nikoli se nisem tako prestrašil kot takrat. Kača se je močno odrinila in skočila v moj obraz. Graščak je hitro poklical pomoč in po urah trpljenja in bolečine, se je stanje končno izboljšalo. Imel sem veliko srečo, da sem preživel. Grajski zdravniki pravijo, da mi je za nekaj časa zastalo srce. Strup te kače je namreč zelo močan in te lahko hitro ubije. In še nečesa se spominim...

Takrat, ko sem bil že klinično mrtev, se mi je nekaj prikazalo pred očmi. Mislim, da je bila grajska hči, ki me je vsa zajokana nežno objela. Morda so bile le sanje, morda resnica. Glavno je, da sem lahko spet videl njene oči in se dotaknil njene čudovite gladke kože.

Komentarji:

BEDANEC: Preveč romantično za me.

SNEGULJČICA & PALČKI: Katera kača pa te je pičila? Moji palčki so tako prestrašeni!

BARONICA VON ŠVIC

Nekoč, predavnimi časi, je živela baronica Von Švic. Bila je zelo zahtevna baronica. Nekega dne je zaradi svoje poroke, ki je ni hotela imeti, odšla na drug konec sveta, saj se ni hotela poročiti z grdim izbranim ženinom, a ni vedela, da je grd. Odšla je v upanju, da najde pravo ljubezen. Odhitela je do morja. Tam je videla ladjo in hitro skočila nanjo. Po nesreči se ji je strgala obleka, ki ji jo je šivala baronica Borovnica, priznana modna oblikovalka. Na krovu ladje je srečala pet neotesanih pomorščakov in enega, ki se ji je zdel ljubeč – in bila je ljubezen na prvi pogled. A je bil nekako sumljiv. Zdel se ji je znan. A ni vedela, od kod, mogoče z njene dobrodelne prireditve. Odpluli so proti Ameriki, kakor so bili namenjeni pomorščaki. Tudi ona je bila namenjena tja. Celo plovbo je ukazovala: »Pospravite vendar!«

To je bilo sumljivemu mladeniču zelo všeč. Pot je bila dolga, zato sta se sumljivi mladenič in baronica Von Švic veliko pogovarjala. Ona je izvedela, da je mladenič v resnici baron Von Švec, ki je zbežal s prisiljene poroke. Ko so po dveh dneh končno prispeli v Ameriko, jo je baron Von Švec zaprosil. Zvenelo pa je takole: »Draga moja, ne poznam te tako dolgo, vendar sem se ob pogledu nate takoj zaljubil in vedel, da si prava zame! Baronica Von Švic, a bi se poročila z mano?«

Baronica je seveda rekla da in vsa presrečna skočila v zrak. Tako sta srečno živela do konca svojih dni.

Pia Klasinc in Lara Kramar, 7. c

Martina Farič, 9. b

PUŠČAVA

Velik velikan je hodil po svetu. Njegovo telo je bilo preveč izpostavljeno soncu in mu je bilo zelo vroče. Ko je hodil proti današnji puščavi, se je ustavil v deževnem gozdu pri močvirju. Bil je zelo žejen. Ko je spil dovolj vode, se je odpravil naprej. V puščavo je prišel zelo zaspan. Hotel se je pretegniti. Ko se je pretegnil, je predrl ozon. Pri tem se je dotaknil sonca in naenkrat je počil tudi velikan. Iz njega je nastal pesek in prekril vso današnjo puščavo.

Lenja Plajnshek in Lea Tjaša Pulko, 7. c

PAJEK IN LEMUR

Pajek ves osamljen sedi
in se sam sebi smili.
Vsi mu pravijo, da je grd,
da ga gledal ne bi niti krt,
nato pa lemur prileti
in mu eno prisoli,
reče mu: »Hej, ti,
živali se ne sodi po zunanosti!
Če si pa znotraj grd,
prijateljlev nimaš
in si zadrť!«

Anej Krojsl in Manuel Majcenovič Ozvatič,
7. c

Sofija van Cauteren, 7. c

LININ DNEVNIK

PONEDELJEK, 17. 7. 2019

Dragi dnevnik!

Sedaj sem pri prijateljici na kmetiji in na skrivaj pišem vate. Danes je bil zelo poseben dan. Ko sva se ob desetih zjutraj odpravili na sprehod, je na polovici poti začelo deževati. Spotaknila sem se in padla. Noga me je začela zelo boleti, ampak s seboj nisva imeli telefonov, zato nisva vedeli, kaj bi naredili. Ko sem z bolečino v nogi ležala na mokrih tleh, naju je opazila starka. Na prvi pogled se mi je zdela strašna, vendar se je izkazalo, da je zelo gostoljubna.

Pomagala mi je vstati, nato pa je poklicala prijateljčino mamo, da je prišla po naju. Med vožnjo me je noga začejala vedno bolj boleti, zato se je mami odločila, da me bo odpeljala k zdravniku. Ko sem prišla k zdravniku, mi je ta povedal, da je moja noga zlomljena. Zdaj pa moram iti, ker je prispela medicinska sestra.

ČETRTEK, 20. 7. 2019

Dragi dnevnik!

Danes je četrtek in končno se vračam nazaj k prijateljici. Hrana v bolnici je bila res ogabna. Drugače bi lahko šla domov, vendar so moji starši na potovanju, zato sem se vrnila nazaj k prijateljici.

Njena družina me je bila vesela. Zdaj pa moram iti, saj je ura že enajst zvečer.

ČETRTEK, 3. 8. 2019

Dragi dnevnik!

Moja noga je že veliko bolje. Kljub moji poškodbi sva se s prijateljico imeli super. Upam, da še kdaj ponoviva.

Nika Cetušić in Nika Črnjavič, 7. c

SKRIVNI DNEVNIK JADRANA VOLUHARJA

(deloma v štajerskem narečju)

Torek, 10. 4. 2019

Danes ne rabim it v šolo, ker sem se včeraj pri športni poškodoval. Strl sem si nogo. Ne vem, kaj si bom začel, saj je wifi crkno. Nažalost bom gledal samo tv. Vbistve je blo kar vrede, ker sem najšo zanimiv program. Pol sem šo jest in sem kar zaspal poleg goveje juhe na mizi.

Sreda, 11. 4. 2019

Vjutrno sn se zbudo v svoji postli. Šo sn si vmit zobe. Mama mi je pripravla zajtrk. Po zajtrku sem šo gledat tv. Pol sem skužo, da vleče wifi od sosedov. Končno sn mel neke pametnega za delat. Pol je prišla domu mama. Prinesla mi je pico. Ko sn se najedo, sn šo ležat. Pol sem vklopo ps4 in sem špilo forta. Pol sn šo spat.

Četrtek, 12. 4. 2019

Ko sn se zbudo, sn šo na wc. Malo mi je bilo slabo. Pol sem si za zajtrk zagrel pico. Bil sem še lačen, tak da sem si vzel še puding. Pol sn šo gledat tv. Dan mi je hitro minil. Šo sn spat ...

Tine Bezjak in Tevž Levstik, 7. c

SREČANJE Z IVOM

Tisti dan je sonce pripekalo. Sprehajala sem se po mestu, ki ni bilo prazno. Ljudje so na tržnicah kupovali sadje, zelenjavo in druge različne stvari. Le na tržnici z barvo je bila največja zmeda.

Ljudje so se prerivali. Stopila sem bliže stojnici, bil je Ivo. To je bil otrok, ki je naredil nekaj smrtno nevarnega za sto dinarjev, da bi lahko prebarval svojega »Sinjega galeba«. To je ribiška barka, ki jo je podedoval od svojega očeta. Čutila sem, da nekaj ni prav, zato sem šla za njim. Tekala sem za njim mimo vseh bregov in kamnoloma ter prišla do obale. A Sinjega galeba ni bilo tam. V daljavi in megli sem videla nekaj temnega in bil je Sinji galeb. Očitno se je odpel od pomola in ga je veter odnesel na odprto morje. Ivo je že skočil v vodo in plaval za njim, a vedela sem, da mu ne bo uspelo. Razmišljala sem in na tleh videla kos lesa ter veslo. Odpeljala sem se in veslala, kakor hitro sem lahko. Ivo je skočil gor in sva se skupaj odpeljeva do Sinjega galeba.

Ko sva se pripeljeva nazaj do obale, me je Ivo vprašal, kako se mi lahko oddolži. Rekla sem mu, da ni treba in da mu lahko pomagam pobarvati Sinjega galeba.

Alja Horvat, 6. c

SREČANJE Z IVOM

Srečal sem se z Ivom. Pogovarjala sva se o njegovi dogodivščini in poškodbi.

Z Ivom sva se srečala na tekmovanju v skakanju v daljino. Ker sem bil med čakanjem na objavo rezultatov zelo nervozen, nisem mogel verjeti svojim očem. Vprašal sem ga, če je res on. Odgovoril mi je z da, hkrati je bil presenečen, da sem ga prepoznal. Zaradi svoje radovednosti sem ga vprašal, zakaj je splezal na goro. Povedal mi je, da je potreboval denar za barvo za barko, ki mu veliko pomeni. Vprašal me je po imenu in od kod prihajam. Odgovoril sem mu. Zaklepetala sva se, saj sva ugotovila, da prihaja na počitnice v kraj, kjer stanujem. Povedal mi je, da ga je poškodba zelo bolela in zato je bil na tekmovanju zadnji. Posločila sva se in se dogovorila, da se bova med počitnicami skupaj igrala.

Srečanje mi je bilo zelo všeč, saj sem spoznal, da je Ivo prijazen fant, ki je bil kljub zadnjemu mestu dobre volje. Vesel je bil že, da je kljub svoji poškodbi prišel do cilja. Spoznal sem, da ni pomembna samo zmaga, ampak že udeležba.

Rok Goričan, 6. c

SREČANJE Z IVOM

Pred dvema tednoma sem spoznala Iva. Star je enajst let. Spoznala sem tudi njegove prijatelje. Ime jim je bilo: Mihael, Mileva, Jure, Pero, Franjo in Peter. Vsi so bili prijazni in dobrodušni.

Na otok, na katerem živijo, sem prišla z ladjo, saj smo zašli in tukaj pristali. Spoznala sem jih ravno sredi dela. Vsi so bili tako zaposleni, da me niso niti opazili. Ko sem jih pozdravila, so se vsi zdrznili, nato pa mi prijazno odzdravili in me vprašali, kako mi je ime. Nato sem se jim predstavila in tudi oni so se meni. Pridružila sem se Milevi in Juretu pri krpanju jadra. Tako smo delali in delali do treh popoldan. Ivo je imel namen pobarvati to plovilo. Vendar barva je bila predraga, in tako smo šli delat v kamnolom. Ampak proti koncu tedna se je pripetila nesreča. Na vrhu kamnoloma se je utrgal plaz, ki sicer ni nikogar pokopal, saj smo ga dovolj hitro slišali in se umaknili. Po plazu je na vrhu ostala ogromna skala, ki se bi lahko zdaj, zdaj zrušila. Zaradi nje si nihče ni upal več na delo. Šef je ponudil sto evrov, ampak še vedno si nihče ni upal gor. Javil se je Ivo, ki bi vse naredil za svojega Galeba. Šef je sprejel ponudbo in Ivo je šel gor. Čez približno petnajst minut se je zaslišal pok in kup kamenja se je vsul dol. Junaka pa še vedno ni bilo. Začelo nas je skrbeti in šli smo pogledat, kaj se je zgodilo. Jure je prvi zagledal Iva. Ivo je ves krvav po čelu ležal na tleh (v njegovo glavo je priletel kamen). V dolino smo ga nesli na nosilih. Doli smo ga postavili v senco in kar hitro je dobil zavest. Mileva in jaz sva mu obvezali in očistili rano. Ko je okrevljal, smo šli v vas po barvo. V dveh dneh smo Sinjega galeba pobarvali. Bil je kot nov.

Vendar sem čez tri dni morala iti, saj so iz mojega mesta poslali ladjo po mene in mojo družino. Ivo se mi je prikupil s svojo prijaznostjo, dobrodušnostjo in drznostjo, kajti tak podvig, ki ga je

Mark Mohorič, 3. a

opravil Ivo, ni od muh. Tudi njegovi prijatelji so mi bili všeč, saj so bili z mano vselej prijazni pa tudi veliko so delili z mano.

Eva Borko, 6. c

UREDNIKOVA BESEDA

Kaj mi pomeni rojstno mesto? Prostor, kjer sem se rodil, naredil prve korake, prostor, kjer sem hodil v šolo, kjer sem spoznaval okolje, ljudi in samega sebe. Ptuj letos praznuje častitljivo obletnico prve pisne omembe – kar 1950 let je od takrat; kako dolga doba za življenje človeka in kako kratka za celotno evolucijo in obstoj človeštva.

Je pa to tudi mesto, kjer so moje korenine ... Čeprav sem zdaj v drugem štajerskem mestu, je Ptuj prostor, v katerem koreninim in vedno bom. Je tudi konglomerat kulture in izjemne zgodovine. Nič čudnega torej, da smo Ptujčani preplavljeni z ustvarjalnostjo, da je prav iz našega mesta izšlo toliko izjemnih imen s področja kulture, znanosti in športa.

Tudi sam sem se nad mestom zmeraj navduševal in pisal o veličini gradu, o parlerjanskih maskah, izjemnih zgradbah, ulicah, ki se vijejo »po ptujsko«. Drugače kot v katerem koli drugem mestu. Ulice, ki spominjajo na žile nas, ki smo bili tukaj rojeni in ki tukaj delamo, ustvarjamo in se trudimo za dobrobit tega mesta.

Največja vrednost mesta pa je gotovo ptujski podmladek – naši učenci, ki tudi po toliko letih izhajanja glasila Čar besede moje ne usahnejo v ustvarjalnem smislu. Nasprotno: vsako leto je mladih piscev več in tudi pristopi, ki jih pod spretnimi mentorskimi prijemi ubirajo, so vse bolj raznoliki.

Za nastanek letošnjega glasila se tako zahvaljujem najprej vsem kreativnim učencem, zatem njihovim učiteljicam in učiteljem ter ustaljeni ekipi, ki že leta bdimo nad pisano besedo in

likovnimi izrazi, objavljenimi v glasilu: knjižničarki Editi Čelofiga za likovno uredništvo in pomoč pri literarnem večeru ter računalnikarju Mateju Sužniku za oblikovanje in računalniško postavitev.

dr. David Bedrač,
urednik literarnega glasila

Matija Lačen, 3. a

KAZALO

Draga bralka, dragi bralec!	2	Gejmerska	16	Jakec in sladkarije	28
TA SVET	5	Šolska	16	Ptuj	29
Dnevnik Vere Mari	5	DRAMLO	16	Vrtnica za mamico	29
UGANKA I	4	DRUŽINA	17	Pirat	30
UGANKA II	4	OBČUDUJEM	17	Predstavimo se	30
UGANKA	4	SESTRI	17	GALJOTOV DNEVNIK	31
UGANKA I	5	VESOLJE	18	TURJAŠKA ROZAMUNDA	
UGANKA II	5	Pri pouku sem bil vprašan	18	POVABI URŠKO NA	
UGANKA III	5	PUST	19	PIJAČO	32
UGANKA IV	5	MOJ JUNAK	19	Luč v omari	33
POTOVANJE NA MARS	5	DEČEK	19	Skrivni dnevnik Jake	
Hasan in Vanesa druga	6	DARILO	20	Lozinška	34
DOŽIVETJE Z MATILDO	7	TO SEM JAZ	21	OKNO	35
ŽIVLJENJE	7	NAŠA ŠOLA	22	Bolni vzglavniki	35
Ko ljubezen uniči prijateljstvo ..	8	VEZALKINA SREČA	22	BARONICA VON ŠVIC	38
KRINKA RESNICE	8	NA SMUČIŠČU	22	Puščava	39
BODI TI!	9	Učenje	25	Pajek in lemur	39
OBJEM	9	Živalski svet	25	LININ DNEVNIK	39
KAKO JE NASTALO		V deželo je prišla pomlad	25	Skrivni dnevnik Jadrana	
OBREKOVANJE	9	TONI IN VITEZ	24	Voluharja	40
Izgubljen	10	SPREHOD PO		SREČANJE Z IVOM	41
Potegavščina	11	SREDNJEVEŠKEM PTUJU	25	Srečanje z Ivom	41
UJETI V KLETI	11	SVOBODA	26	Srečanje z Ivom	42
Včasih moramo prej odnehati	14	Gospod Prosti Čas	26	UREDNIKOVA BESEDA	45
Na poti	15	Čudežni zajček	27	KAZALO	44
***	15	Zajček gre na potep	27		
		Au, moj zob !	28		

Uredniški odbor:
dr. David Bedrač, glavni urednik,
lektor
Edita Čelofiga, likovna urednica

Naslovnica: Nik Polanec, 3. b

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik
Naklada: 200 izvodov
Maj 2019

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo
učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ
Ljudski vrt Ptuj, 2019